

Sygnatura akt XI C 1723/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Maryna Adamska

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko C. J.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. umarza postępowanie w zakresie cofniętej części pozwu;

III. ustala, iż koszty postępowania ponosi strona powodowa.

Sygn. akt XI C 1723/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w W. w pozwie z dnia 27 sierpnia 2015 r. domagała się zasądzenia od pozwanego C. J. kwoty 9.441,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i przyznania zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 3.861,41 zł tytułem należności głównej i skapitalizowane odsetki w wysokości 5.579,60 zł. Strona powodowa podniosła, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia na pozwanym, jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, który został podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i został opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem. Pozwany został wezwana do zapłaty, jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne.

W piśmie z dnia 16 listopada 2015 r. strona powodowa ograniczyła powództwo o kwotę 2.095,32 zł – do kwoty 7.345,69 zł oraz wskazała, że na tą kwotę składa się: 2.890,28 zł tytułem niespłaconego kapitału, 542,97 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych przez stronę powodową od dnia cesji tj. 28 lutego 2016 r. do dnia 21 sierpnia 2015 r.

Pozwany C. J. na rozprawie w dniu 1 marca 2016 r. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

C. J. zawarł z Bankiem (...) S.A. w dniu 17 czerwca 1999 r. umowę pożyczki. Na mocy umowy bank udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w kwocie 3.000,00 zł na okres do dnia 17 czerwca 2001 r.; pozwany miał spłacać pożyczkę w 24 miesięcznych ratach po 149,05 zł.

Umowa pożyczki została wypowiedziana pismem z dnia 17 marca 2000 r. na skibek zlegania z płatnościami przekraczającymi wysokość 2 rat. C. J. został wezwani do uiszczenia należności w wysokości 3.260,22 zł w związku z postawieniem całej kwoty niespłaconej pożyczki w stan natychmiastowej wykonalności.

W dniu 18 sierpnia 2000 r. Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazał, iż Zadłużenie C. J. z tytułu umowy pożyczki z dnia 17 czerwca 1999 r. wynosi 3.614,15 zł, w tym: 2.890,28 zł z tytułu niespłaconego kredytu, 426,69 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych oraz kwoty 297,18 zł z tytułu niespłaconych odsetek karnych. Sądowa klauzula wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana postanowieniem z dnia 24 listopada 2000 r. wydanym przez Sad Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w sprawie I Co 1580/00.

Prowadzone w oparciu o ten tytuł przez Komornika Sądowego Rewiru XII przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Fabrycznej postępowanie egzekucyjne zostało zakończone w dniu 7 sierpnia 2001 r.; komornik podał, iż koszty bezskutecznej egzekucji wyniosły 138,60 zł.

/dowód: 1. kserokopia umowy pożyczki – k. 26,

2. pismo z dnia 17.03.2000 r. – k. 27,

3. bankowy tytuł egzekucyjny – k. 28,

4. postanowienie z dnia 24.11.2000 r. – k. 29,

5. postanowienie komornika z dnia 7.08.2001 r. – k. 30./

W dniu 28 lutego 2006 r. pomiędzy Bankiem (...) S. A. z siedzibą w K. a (...) z siedzibą we W. została zawarta umowa w sprawie sekurytyzacji wierzytelności. Przedmiotem umowy były wierzytelności szczegółowo określone w Załączniku nr 1 do Umowy. Strony oświadczyły, że wierzytelności przechodzą na Fundusz z dniem zawarcia umowy pod warunkiem uiszczenia przez fundusz ceny (§ 4).

/dowód: umowa o sekurytyzację wierzytelności z dnia 28.02.2006 r. – k. 9-11/

Sporządzony został druk o nazwie „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, gdzie wskazano m.in. numer klienta, imię i nazwisko pozwanego, jego numer PESEL, adres zamieszkania, datę zawarcia umowy oraz wysokość należności.

/dowód: druk „Wyciąg elektronicznego załącznika do umowy cesji” – k. 12/

Pełnomocnik (...) wystosował do C. J. pismo z dnia 16 grudnia 2014 r., w którym wezwał pozwanego do zapłaty należności w kwocie 9.227,95 zł tytułem należności wynikających z umowy pożyczki z dnia 17 czerwca 1999 r. zawartej z (...) Bankiem (...) S.A., którą to wierzytelność (...) nabyła w dniu 28 lutego 2006 r.

/dowód: pismo z dnia 16.12.2014 r. – k. 13/

W dniu 21 sierpnia 2015 r. (...) z siedzibą w W. na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej”, w którym oświadczyła, że w dniu 28 lutego 2006 r. nabyła od (...) Banku (...) S.A. wierzytelność wobec dłużnika C. J., wynikającą z umowy pożyczki z dnia 17 czerwca 1999 r. numer (...), zaś wysokość zobowiązania na dzień wystawienia wyciągu wyniosła 9.441,01 zł, w tym należność główna w kwocie 3.861,41 zł i odsetki w kwocie 5.579,60 zł.

/dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/27/251/ (...) k. 8/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanej zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej z (...) Bankiem (...) S. A., powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stronę powodową na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej między (...) Bankiem (...) S. A. a stroną powodową

W niniejszej sprawie pozwany złożył zarzut przedawnienia.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien został określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również jego przedmiotu. Kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy pożyczki, zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Bankiem (...) S.A.. Na dowód nabycia wierzytelności strona powodowa przedłożyła umowę o sekurytyzację wierzytelności z dnia 28 lutego 2006 r. oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, jak również „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Dokumenty te nie są wystarczające do stwierdzenia, czy doszło do skutecznego zawarcia pomiędzy wskazanymi podmiotami umowy cesji oraz co było jej przedmiotem, a tym samym czy jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca względem pozwanego C. J..

W umowie o sekurytyzację wierzytelności z dnia 28 lutego 2006 r. strony uzgodniły, że wierzytelności przechodzą na nabywcę z dniem zawarcia umowy pod warunkiem zapłaty ceny (§ 4 umowy). Strona powodowa nie przedstawiła jednak dowodu na to, że doszło do zapłaty ceny określonej w § 2 umowy – nie przedstawiła ani dowodu zapłaty, ani oświadczenia banku o zapłacie ceny. Nie przedstawiła również załącznika do umowy stanowiącego listę wierzytelności stanowiących przedmiot przelewu. Dowodu na potwierdzenie skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wobec pozwanej, jej rodzaju i wysokości nie stanowi także złożony do akt wydruk zatytułowany „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i doktryną do wydruków zawartości plików komputerowych należy stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu. Wydruk powinien odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz oznaczenie daty jego sporządzenia. Wydruk opatrzone datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonała takiego wydruku. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Na potrzeby postępowania dowodowego niezbędne jest zaznaczenie daty sporządzenia wydruku oraz zaopatrzenie go w podpis. Wydruk stanowi oświadczenie osoby, która go sporządziła, iż dokonała danego wydruku. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie to jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy ma charakter dokumentu prywatnego świadczącego o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. W ocenie Sądu wyciąg z dokumentu podobnie jak kserokopia – jako częściowe odwzorowanie oryginału – może być uznany za dowód w sprawie, jednakże pod warunkiem, podpisania go przez osobę, która go sporządziła i poświadczenie jego zgodności z oryginałem. Dla uznania zatem wyciągu za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej tym wyciągiem, podobnie jak przy kserokopii dokumentu. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na wyciągu i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności wyciągu z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać wyciąg za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w nim odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia wyciąg nie może być uznany za dokument.

Odnosząc się do dowodu w postaci „Wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji” należy mieć na uwadze, że wydruk ten został jedynie podpisany przez reprezentującego stronę powodową pełnomocnika, nie został jednak opatrzony datą, ani nie zawiera wzmianki o zgodności z oryginałem. Umowa o sekurytyzację wierzytelności z dnia 28 lutego 2006 r. określała, że wykaz wierzytelności stanowiących przedmiot tej umowy będzie ujęty w załączniku. Przedłożony przez stronę powodową wyciąg w ocenie sądu nie stanowi wyciągu z załącznika do umowy, gdyż nie jest to lista wierzytelności. Nadto wydruk ten nie został uwierzytelniony przez występującego w sprawie pełnomocnika. W ocenie sądu okoliczność sporządzenia wykazu wierzytelności stanowiących przedmiot cesji na elektronicznym nośniku jak i obowiązek ochrony danych osobowych nie zwalnia strony od wykazania w sposób przewidziany obowiązującymi przepisami, że wykaz ten jest prawdziwy i dotyczy przedmiotowej cesji wierzytelności. Ustawowy obowiązek ochrony danych osobowych może powodować potrzebę odpowiedniego przygotowania wyciągów z dokumentów, których doręczenie stronie przeciwnej mogłoby naruszać wskazany obowiązek. Skoro strona powodowa zdecydowała się na elektroniczną formę załącznika do umowy stanowiącego wykaz wierzytelności objętych cesją, to odpowiedzialność za to, że wyciąg z tego załącznika nie spełnia warunków do przypisania mu cech dokumentu, obciąża stronę powodową. Wobec tego, że przedłożonemu wyciągowi nie można przypisać cech dokumentu, nie można również uznać go za inny środek dowodowy w rozumieniu art. 308 k.p.c. Jednocześnie należy zauważyć, że jak z samej nazwy wynika wydruk ten stanowi wyciąg z elektronicznego dokumentu. Przepis art. 129 § 2 k.p.c. nie przewiduje tworzenia przez pełnomocnika wyciągu z dokumentu, ale potwierdzenia za zgodność odpisu dokumentu w formie i o treści identycznej z oryginałem. Kserokopia dokumentu zawierająca poświadczenie o jej zgodności z oryginałem może być uznana za dokumenty, ale tylko w sytuacji, gdy jest odwzorowaniem oryginału o takiej samej treści i formie. To samo dotyczy wydruków komputerowych. Czynność sporządzenia wyciągu z dokumentu została w art. 79 i 96 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie zastrzeżona dla notariusza. W niniejszej sprawie wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji sporządził pełnomocnik będący radcą prawnym. Tak sporządzony wyciąg nie stanowi należytego poświadczenia.

Oceniając dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 21 sierpnia 2015 r. sąd stanął na stanowisku, że jest to dokument prywatny, z którego wynika jedynie domniemanie zawarte w art. 245 k.c. Nie jest to wystarczający dowód dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności z dnia 14.12.2012 r. Biorąc pod uwagę zmianę stanu prawnego, spowodowaną uznaniem przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 lipca 2011 r. (P 1/10, Dz. U. Nr 152, poz. 900) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje on moc prawną dokumentu urzędowego wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji, aby udowodnić istnienie dochodzonej przez fundusz wierzytelności i jej wysokości, nie wystarczy przedłożyć sądowi wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, bez potrzeby wskazywania tytułu, ani okoliczności, w jakich zobowiązanie powstało. Powołane orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego skutkowało powrotem do zasady w postępowaniu cywilnym, iż to strona powodowa – w sporze z konsumentem – pozwanym, musi udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz jej wysokość.

W ocenie Sąd zaoferowane przez stronę powodową dowody nie potwierdzają, aby strona powodowa nabyła wierzytelność przeciwko pozwanemu wynikającą z umowy pożyczki zawartej z (...) Bankiem (...) S.A. i wstąpiła w miejsce dotychczasowego wierzyciela.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Okoliczność przejścia wierzytelności ściśle określonej na rzecz nabywcy (istnienie legitymacji czynnej) jest okolicznością istotną, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie nabycia konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, czego jednak strona powodowa nie uczyniła. Mając na uwadze powyższe rozważania oraz treść art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanej i z tego obowiązku się nie wywiązała, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Niezależnie od powyższego sąd uznał zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego za uzasadniony.

Stosownie do art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przedawnienie roszczenia może być spełnione przez zobowiązanego, lecz uprawniony nie może dochodzić nakazania jego przymusowego wykonania.

Należy przyjąć, iż do roszczeń banku z tytułu umowy pożyczki stosuje się przepis art. 118. k.c., zgodnie z którym – o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej – termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Nie budzi wątpliwości w okolicznościach niniejszej sprawy, że roszczenie strony powodowej dotyczy pożyczki, udzielonego w ramach prowadzonej przez pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. działalności gospodarczej. Dlatego też okres przedawnienia wynosi 3 lata.

W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności. W niniejszej sprawie początkiem biegu przedawnienia jest dzień uprawomocnienia się wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w dniu 11 listopada 2001 r. postanowienia w przedmiocie nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sądowej klauzuli wykonalności. Niewątpliwie nastąpiło to jeszcze w 2001 r., jako że jeszcze w tym roku komornik sądowym umorzył postępowanie egzekucyjne poradczone w oparciu o ten tytuł wykonawczy, stwierdzając bezskuteczność egzekucji, co musiało nastąpić po doręczeniu pozwanemu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji (wtedy dla dłużnika rozpoczyna się termin do złożenia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności).

Złożenie wniosku o nadanie sądowej klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 5 grudnia 2011 r. stanowiło ostatnią skuteczną czynność wierzyciela, przerywającą bieg przedawnienia, z terminu wymagalności roszczenia objętego tytułem wykonawczym należy uznać datę uprawomocnienia się postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności.

W sprawie niniejszej przedmiotem postępowania egzekucyjnego była wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym. Dokonanie przez bank cesji (umowy o sekuurytyzację wierzytelności) objętej tym tytułem należności na rzecz strony powodowej - niemającej prawa do wystawiania takich tytułów - skutkowało tym, że nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem jest niedopuszczalne (uchwała

SN z dnia 2 kwietnia 2004 r., sygn. III CZP 9/04, publ. OSNC 2005/6/98). Powodowy fundusz sekurytyzacyjny nie mógł zatem kontynuować egzekucji wszczętej przez cedenta, gdyż musiałby uzyskać nowy tytuł wykonawczy wydany w postępowaniu rozpoznawczym, co wynika z okoliczności, że wyjątkowe uprawnienie banku przyznane mu w ustawie do uzyskiwania tytułu egzekucyjnego poza sądowym postępowaniem rozpoznawczym nie może być interpretowane rozszerzająco i każdy cesjonariusz takiej wierzytelności musi się z tym liczyć.

Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których czy przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. (wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 r. II CSK 196/14)

Jak już wskazano wyżej postanowienie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu uprawomocniło się w 2011 r., zaś pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 2015 r., a więc po upływie 3 lat, co spowodowało, że dochodzona wierzytelność uległa przedawnieniu.

Podkreślenia przy tym wymaga, że do określenia terminu przedawnienia sąd oparł się na przepisie art. 118 k.c., nie zaś na art. 125 k.c. Sąd miał bowiem na względzie, iż postępowanie klauzulowe, toczące się na skutek wniosku banku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, nie ma charakteru postępowania rozpoznawczego, w którym sąd bada zasadność roszczenia powoda, ale ma jedynie na celu sprawdzenie formalnych przesłanek nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a nie jego merytoryczne badanie. Nadając klauzulę wykonalności, sąd stwierdza, że wystawiony przez bank tytuł nadaje się do realizacji w drodze egzekucji. Ustalenie natomiast, czy dochodzona przez bank należność rzeczywiście istnieje i czy została wskazana w bankowym tytule egzekucyjnym we właściwej wysokości, wykracza poza zakres kognicji sądu przy nadawaniu klauzuli wykonalności. Dlatego też, choć w art. 125 k.c. przewidziano wydłużenie terminu przedawnienia do 10 lat, niezależnie od długości terminu określonego w przepisie szczególnym dla danego rodzaju roszczeń, to dotyczy to wyłącznie roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem organów wskazanych w tym przepisie, lub ugodą przed nimi zawartą, a rozszerzenie skutku z art. 125 k.c. na tytuły egzekucyjne - wymienione w art. 96-98 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe - nie znajduje uzasadnienia, ponieważ przyznanie dłuższego terminu przedawnienia ustawodawca wyraźnie wiąże wyłącznie z kontrolą zasadności roszczenia przez organ niezależny od stron.

W związku z przedawnieniem należności głównej przedawnieniu uległy także należne odsetki, które przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (uchwała 7 sędziów SN z dnia 26.01.2005 r., sygn. III CZP 42/04, publ. OSNC 2005/9/149).

Orzeczenie w punkcie II oparto o przepis art. 203 § 1 k.p.c., zgodnie z którym pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy. Nie było potrzeby uzyskania zgody pozwanego w związku z faktem, iż częściowe cofnięcie pozwu nastąpiło jeszcze przed pierwszą rozprawą. Nadto sąd ocenił cofnięcie jako skuteczne, gdyż nie stwierdził, by zaistniały okoliczności o których mowa w przepisie art. 203 § 4 k.p.c. – okoliczności sprawy nie wskazują bowiem, by czynności strony były sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzały do obejścia prawa.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III zostało oparte o przepis art. 98 § 1 k.p.c., który statuuje zasadę odpowiedzialności stron procesu za wynik postępowania.